

PRIMÍCIA EDITORIAL

EL PERIÓDICO

►► Diàlegs fructífers ► Junqueras i Molinero, en la tercera de les seves converses, a casa del radiofonista.

Junqueras & Molinero

El líder d'ERC i l'emprenedor departeixen sobre el procés sobiranista català en el llibre 'Revoltats' ≡ **La desimboltura de l'empresari** arrenca confessions inèdites del polític

XABIER BARRENA
BARCELONA

Els periodistes de política són éssers, per regla general, tan previsibles com els polítics amb els quals tracten. Això és perfectament visible quan un líder carismàtic s'enfronta a una sèrie de converses amb algú que fa servir altres codis. Per exemple, quan Oriol Junqueras afronta tres tardes amb Justo Molinero. El resultat és llegible a *Revoltats* (Sublevados), el llibre d'Ara Llibres amb edició a càrrec del periodista d'EL PERIÓDICO Saül Gordillo.

No és cap llarga entrevista, sinó una conversa on tant el tycoon metropolità dels mitjans de comunicació com el polític, igualment metropolità, es despullen en molts camps. Del polític al personal. I no és que el que afirmi Molinero no

sigui interessant, al contrari, ja que com a mínim una de les seves frases (al voltant de la seva presumpta falta d'empatia amb la Generalitat diu: «**Jo tinc un problema i és que vaig néixer a Còrdova. Aquí sóc l'andalús**») dóna per a una reflexió més que profunda. Però el més ressenyable, per allò de la projecció pública, és el que afirma el líder d'Esquerra Republicana.

Per exemple, com entén ell la dualitat nacionalisme-independència: «**Tu pots ser ciutadà d'una Catalunya independent i a la vegada continuar sentint-te (...) espanyol, perquè una cosa són les emocions i l'altra quin ús es fa dels impostos que pagues**». I més endavant sentència: «**La gent que és nacionalista, quan el seu país és independent, segueix sent nacionalista**».

Els diàlegs que esmenten CiU i

«**¿Tu ets bo al llit?**», li pregunta el de Santa Coloma al de Sant Vicenç

Artur Mas són també llaminers. Molinero fa sortir unes quantes vegades els seus temors a la inestabilitat i incertesa que envolten un procés independentista. I també la seva sorpresa perquè «**a Pujol i a Mas no els havia sentit dir mai la paraula independència. I ara, nen, la sento cada dia 70.000 vegades. Em sembla que no és normal**». Junqueras aleshores hi afegeix: «**Tampoc la diu gaire, la paraula**». I Molinero sentència: «**¿Votant el 9-N hem fet el paperot? Mas s'ha fet independentista. Abans no ho era. Ha volgut fer-se el líder d'això**».

Són unes converses que permeten escoltar a micro obert reflexions inèdites de Junqueras, per exemple, sobre els mitjans de comunicació públics catalans: «**Hi ha un aparell mediàtic que envolta el Govern de la Generalitat que té un objectiu molt**

clar, que és desgastar Esquerra i frenar la possibilitat (...) que hi hagi una alternativa de govern a Catalunya que parli de (...) la justícia social (...) i la lluita contra la corrupció».

Abans, quan Molinero li pregunta pel seu *no* a la llista única, el líder republicà afirma: «**Una llista unitària (...) amb líders d'uniformes formacions polítiques que estan contaminades en molts casos de corrupció, de partits que han demostrat durant molts anys que no tenen sensibilitat social (...), que no es mereixen la confiança de molts ciutadans que sí que confiarien en una de les parts (...), és com si digués que Radio Teletaxi [l'emissora de Molinero] s'ajuntés amb Catalunya Ràdio. (...) ¿Tu creus que tots els teus oients passarien a escoltar Catalunya Ràdio?**».

L'aspecte i la vestimenta

Evidentment, el que més sorprèn és el capítol més personal. Molinero, definit per Gordillo com un dandi pel seu impecable aspecte, retreu a Junqueras el seu aspecte descarat («**Fas olor [metafòricament] d'ovella. Fins i tot quan la gent et veu per televisió**»). Aquest oposa que no és el més important: «**De ben vestits, n'hi pot haver molts, d'influents, no tants**». Molinero, amb una desimboltura omnipresent en el llibre, li deixa anar: «**A veure si aprens alguna cosa del que fa Duran i Lleida. No tot, ¿eh?**» I Junqueras, també rient, sentència: «**Es que no ho podria pagar**».

Alhora d'abordar el llibre també toca el tema del sexe. Una lluita oberta en la qual un nega que ser taxista (com va ser Molinero) impliqui lligar molt, i l'altre, Junqueras, se'n surt com pot de preguntes de l'estil: «**¿Ets bo al llit? ¿Ben format?**» El final del capítol és apoteòsic. Molinero, en relació amb les opcions de lligar, afirma: «**Crec que és millor ser conferenciant, elles deuen pensar 'aquest paio parla bé i llepar, no vegis'**». I Junqueras, entre rialles replica: «**Fer servir la llengua és molt important, de vegades**». Un periodista de política no li hauria tret aquesta declaració. ≡

Raül Romeva, exeurodiputat, anunciava a principis d'aquest mes que abandonava Iniciativa. El motiu és que en la convenció nacional d'Iniciativa per Catalunya-Verds, reunida a Sabadell, no s'havia apostat de forma diàfana per la independència. Els arguments de Romeva (recollits en el text *Carta a les amigues i amics d'ICV*) em van semblar sincers i comprensibles.

La crescuda independentista dels últims anys i els canvis al mapa polític consegüents han desorientat Iniciativa. El debat sobiranista no és el seu fort; la seva especialitat és el pim-pam-pum entre esquerra i dreta. A la direcció la incomoda en gran manera que l'agenda catalana s'hagi vist copada pel debat sobre l'autodeterminació i la independència.

Mirador

MARÇAL
Sintes

Iniciativa i les 'terceres vies'

A la cúpula hi ha opinions i postures discrepants i, més transcendent, també entre els afiliats i els votants. ICV està dividida davant la interrogació binària independència sí - independència no.

Per això, i, ja dic, entenent perfectament la posició de Romeva, no sóc dels que consideren un desastre el full de ruta acordat per Iniciativa, això és, una Catalunya sobirana -lliure per decidir el seu futur- confederada o associada amb una Espanya plurinacional. Un pacte d'igual a igual. No contribuiré, per tant, a anatematitzar els d'Herrera i Camats per aquest assumpte.

Una altra cosa és que l'objectiu fixat en aquesta convenció de la força postcomunista em sembli pura utopia. Una utopia més utòpica que la independència, ja que resulta enor-

La proposta d'ICV topa amb el problema que Espanya no està disposada a oferir res

mement complicat imaginar que les actuals elits espanyoles -polítiques, econòmiques, mediàtiques, intel·lectuals, etc.- s'avinguin ni tan sols a parlar d'un plantejament d'aquestes característiques. Per la seva conducta fins ara, sembla que prefereixen arriscar-se a perdre un pols sobre la independència que a dialogar amb Catalunya.

De fet, la proposta d'ICV ensopega amb el mateix problema que qualsevol altra proposta de tercera via. Això és: Espanya -l'Espanya que

ordena i mana- no està disposada a oferir res a Catalunya. I, si ho feia, seria com a molt un estratagema merament tàctic, lluny del mínim acceptable o que permeti començar a treballar.

La paradoxa consisteix que, en aquest context, qualsevol tercera via tindrà opcions només si l'independència guanya intensitat i les elits espanyoles acaben no tenint més remei que buscar el pacte com a mal menor. La possibilitat d'una entesa depèn, doncs, que l'independència continuï creixent. Aquest és el perquè que explica l'independència tàctic, conformat per aquells que, fins i tot preferint un acord amb Espanya, recolzen la independència, sabedors que és l'única manera d'aconseguir que les elits espanyoles s'asseguin a negociar.